

2. 7. 2012

ID: 84071

Podjatost a náhrada nemajetkové újmy

Pouhá skutečnost, že je soudem projednávána věc náhrady nemajetkové újmy, která měla být způsobena nesprávným úředním postupem téhož soudu v jiné věci, hypotézu právní normy § 14 odst. 1 o. s. ř. nenaplnjuje. Poměr soudce k věci zakládající pochybnosti o jeho nepodjatosti by mohl být, za okolností v tomto řízení nastalých, naplněn například tehdy, měl-li by tentýž soudce projednat žalobu na náhradu nemajetkové újmy nebo škody, která měla být způsobena jeho vlastním postupem v posuzovaném řízení, popř. postupem jiného soudce či soudkyně, ke kterým by byl vyřizující soudce ve vztahu osoby blízké.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 727/2011, ze dne 27.4.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce V. D., zastoupeného JUDr. V.J., advokátem se sídlem v O., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o zaplacení částky 259.200,- Kč, vedené u Okresního soudu v Karviné pod sp. zn. 22 C 68/2008, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2010, č. j. 56 Co 205/2010 - 132, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2010, č. j. 56 Co 205/2010 - 132, a rozsudek Okresního soudu v Karviné ze dne 30. 9. 2009, č. j. 22 C 68/2008 - 92, se ve výroku, kterým byla žaloba zamítnuta do částky 191.200,- Kč a v navazujícím výroku o náhradě nákladů řízení, zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Karviné k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Karviné rozsudkem ze dne 30. 9. 2009, č. j. 22 C 68/2008 - 92, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 68.000,- Kč, do částky 191.200,- Kč žalobu zamítl. Žalobce se jí domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou mu v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení, vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 109 C 140/2001 a následně u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 52/2008 (dále též „posuzované řízení“).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce dne 22. 8. 2000 podal u Okresního soudu v Ostravě žádost o osvobození od soudních poplatků. Dne 12. 10. 2000 uplatnil u téhož soudu další podání, kterým se domáhal přiznání náhrady nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč. Toto podání bylo však nejasné a neurčité. Teprve dne 9. 11. 2000 byla soudu doručena řádná žaloba. Dne 10. 1. 2001 byl spis předložen Krajskému soudu v Ostravě s návrhem na delegaci věci Okresnímu soudu v Karviné - pobočce v Havířově. Spis byl dne 3. 7. 2001 postoupen Okresnímu soudu v Karviné - pobočce v Havířově, který věc vedl pod sp. zn. 109 C 140/2001. Dne 29. 11. 2001 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Olomouci k rozhodnutí o věcné příslušnosti, dne 30. 5. 2002 bylo rozhodnuto, že k projednání věci jsou věcně příslušné okresní soudy. Okresní soud v Karviné - pobočka v Havířově provedl úkony ohledně žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Bylo nařízeno přípravné jednání, kdy právní zástupce žalobce navrhl delegaci ke Krajskému soudu v Brně. Vrchní soud v Olomouci návrhu na delegaci usnesením, které nabylo právní moci dne 7. 7. 2003, nevyhověl. Žalobce dne 21. 8. 2003 navrhl přikázání věci Městskému soudu v Brně, čemuž nebylo vrchním soudem vyhověno. Jednání ve věci bylo nařízeno na 3. 12. 2003, žalobce opět namítá, že k projednání věci je věcně příslušný krajský soud. Po opětovném předložení věci vrchnímu soudu byl spis dne 18. 2. 2004 vrácen okresnímu soudu s tím, že o návrzích na delegaci a o věcné

příslušnosti již bylo rozhodnuto. Dne 16. 4. 2004 byl ve věci vyhlášen rozsudek, žaloba byla zamítnuta. K odvolání žalobce byl rozsudek zrušen krajským soudem a věc vrácena soudu k dalšímu řízení. Dne 6. 12. 2004 byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a k doplnění skutkových tvrzení. Jednání ve věci se konalo dne 10. 3. 2005. Věc byla předložena k posouzení věcné příslušnosti vrchnímu soudu, který spis dne 26. 5. 2005 okresnímu soudu vrátil bez rozhodnutí, neboť již v minulosti o této otázce rozhodoval. Dne 30. 6. 2005 byl vyhlášen rozsudek soudu prvního stupně. Na základě odvolání žalobce zrušil krajský soud rozsudek okresního soudu a sám rozhodl tak, že žalobu zamítl. V dovolacím řízení Nejvyšší soud zrušil dne 31. 1. 2008 oba předchozí rozsudky, neboť ve věci rozhodovaly věcně nepřislušné soudy. Věc byla poté postoupena Krajskému soudu v Ostravě jako věcně příslušnému soudu k vyřízení věci v prvním stupni. Krajský soud v Ostravě věc vede pod sp. zn. 23 C 52/2008, žalobu dne 2. 7. 2008 zamítl. Dne 11. 12. 2008 bylo vydáno usnesení, kterým bylo s účinností od 1. 8. 2007 žalobci odňato osvobození od soudních poplatků, proti němuž se žalobce neúspěšně odvolal. Žalobce byl vyzván k zaplacení soudního poplatku z odvolání. Nato žalobce soudu sdělil, že na přípis není schopen reagovat, neboť je po operaci očí a není schopen číst a psát. Žalobce nárok na odškodnění v částce 100.000,- Kč uplatnil v předběžném projednání u žalované, která jeho žádosti nevyhověla.

Soud prvního stupně na základě shora uvedených skutkových zjištění dospěl k závěru, že došlo k porušení žalobcova práva na vydání rozhodnutí v přiměřené době. Pro stanovení přiměřeného zadostiučinění využil Manuál Kanceláře vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva (dále také „Manuál“). Za počátek řízení považoval den 12. 10. 2000, přičemž řízení nebylo dosud pravomocně skončeno. Konstatoval, že žalobce byl v průběhu řízení velmi procesně aktivní a soud tak musel reagovat na jeho návrhy. Řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy, věc nebyla nijak zvláště složitá. Význam řízení byl podle soudu pro žalobce malý. Po zhodnocení kritérií uvedených v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění zák. č. 160/2006 Sb. (dále jen OdpŠk), uzavřel, že přiměřené odškodnění odpovídá částce 68.000,- Kč. Základní částku zadostiučinění stanovenou při délce řízení v trvání devíti roků na 120.000,- Kč soud prvního stupně snížil o 20 % z důvodu, že řízení probíhalo na třech stupních a dále o 5 % pro složitost z hlediska hmotného práva spočívající v řešení otázky, zda náš právní řád před novelou zák. č. 82/1998 Sb., provedenou zák. č. 160/2006 Sb., umožňoval odškodnění za porušení práva na spravedlivý proces. Dále základní částku snížil o 8 - 9 % pro podíl žalobce na celkové délce řízení, spočívajícím v jeho četných návrzích a námítkách. Konečně základní částku snížil o 10 % z důvodu malého významu předmětu řízení pro žalobce.

K odvolání žalobce potvrdil Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem výrok soudu prvního stupně, kterým došlo k zamítnutí žaloby do částky 191.200,- Kč. Ztotožnil se se skutkovými závěry soudu prvního stupně, stejně tak s jeho právním posouzením. Odkázal na výpočet přiměřeného zadostiučinění provedený soudem prvního stupně, se kterým odvolací soud plně souhlasí. Podotkl, že v rozsahu částky 159.200,- Kč nebylo možno žalobě vyhovět i z toho důvodu, že žalobce nárok na zaplacení této částky neuplatnil v rámci předběžného projednání u žalované.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ust. § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu - dále jen o. s. ř. Za otázku zásadního právního významu ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř. považuje také otázku procesní, týkající se vyloučení soudců Okresního soudu v Karvině (dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.). Dovolatel zpochybňuje závěr odvolacího soudu o nepodjatosti soudců, kteří měli rozhodovat o pochybeních soudců stejného soudu, případně soudu nadřízeného, rozhodnutí odvolacího soudu považuje za zmatečné. Podle žalobce spočívá napadený rozsudek rovněž na nesprávném právním posouzení (dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Poukazuje na skutečnost, že soudy se v průběhu celé délky řízení

nemohly shodnout na věcné příslušnosti, resp. ji chybně posoudily. Má za to, že „by celá délka řízení před věcně nepřislušnými soudy měla být přičítána k tíži státu“. Dále vznáší otázku správnosti použití Manuálu pro výpočet odškodnění. Je též toho názoru, že pokud žalovaná zamítla v rámci předběžného projednání nároku jeho nárok (uplatněný ve výši 100.000,- Kč - pozn. Nejvyššího soudu) jako celek, „není podmínkou úspěšného uplatnění u soudu to, že u ministerstva byl nárok uplatněn v určitém rozsahu a u soudu byl uplatněn v jiném rozsahu“. Proto navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu, příp. též rozsudek soudu prvního stupně a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení. Dovolatel připisem, doručeným Nejvyššímu soudu dne 16. 8. 2011, oznamoval, že posuzovaná věc vedená pod sp. zn. 23 C 52/2008 u Krajského soudu v Ostravě nebyla doposud rozhodnuta.

Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2009 (viz čl. II., bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb.).

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky povinného zastoupení ve smyslu § 241 odst. 1 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

Jelikož napadený rozsudek odvolacího soudu není měnícím ve smyslu § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., ani potvrzujícím poté, co předchozí rozsudek soudu prvního stupně (jímž rozhodl „jinak“) byl odvolacím soudem zrušen podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., přichází v úvahu přípustnost dovolání toliko na základě ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (se zřetelem k nálezů Ústavního soudu ČR ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, je zrušeno uplynutím doby dne 31. 12. 2012).

Pro dovození přípustnosti dovolání ve smyslu tohoto ustanovení by dovolací soud musel dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je ve věci samé po právní stránce zásadně významné. Dle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Otázka použitelnosti Manuálu pro aplikaci zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění zákona č. [160/2006](#) Sb., na případy odškodňování průtahů v řízení, vypracovaného Kanceláři vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva zásadní právní význam napadenému rozsudku ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř. nepřiznává (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4196/2009; všechna zde citovaná rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu jsou veřejnosti dostupné na jeho internetových stránkách www.nsoud.cz), a to zejména v situaci, kdy napadený rozsudek z hlediska mechanismu stanovení přiměřeného zadostiučinění za porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě stojí na stejných východiscích, jako judikatura Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009 a bod VI. Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „Stanovisko“/).

Dovolání je však přípustné pro posouzení kritéria postupu orgánů veřejné moci v průběhu řízení (§ 31a odst. 3 písm. d/ OdpŠk), které provedl odvolací soud jinak, než tomu činí ve svých rozhodnutích

Nejvyšší soud. Dovolání je rovněž důvodné.

V rozsudku ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1328/2009, Nejvyšší soud uvedl, že z hlediska kritéria spočívajícího v postupu orgánu veřejné moci (§ 31a odst. 3 písm. d/ OdpŠk) je třeba zejména zkoumat, zda jeho postup v řízení odpovídá procesním pravidlům. Dojde-li v řízení ke zrušení rozhodnutí z důvodu jeho závažné vady, spočívající především v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nebo nerespektování závazného právního názoru, popř. v rozporu postupu orgánu veřejné moci, který vydání rozhodnutí předcházelo, s procesními předpisy, je třeba takovou skutečnost při posuzování celkové délky řízení zohlednit, a to zejména tehdy, dojde-li v důsledku uvedeného pochybení orgánu veřejné moci ke zjevnému prodloužení řízení oproti stavu, kdy by orgán veřejné moci postupoval z procesního hlediska bezvadně (srov. též část IV. Stanoviska).

Je-li žaloba podána k věcně nepřislušnému soudu, nelze státu přičítat k tíži z hlediska přiměřenosti celkové délky řízení dobu, již si vyžádá rozhodování o tom, které soudy jsou k rozhodnutí věci věcně příslušné, je-li tato doba sama o sobě přiměřená. Daná okolnost jde k tíži žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4067/2010).

Na druhou stranu je třeba mít na zřeteli, že je povinností soudu kdykoliv za řízení přihlížet k tomu, zda jsou splněny podmínky řízení (§ 103 o. s. ř.), tj. včetně toho, zda řízení probíhá před soudem věcně příslušným.

Probíhá-li řízení před soudy věcně nepřislušnými po nikoli zanedbatelnou dobu (v případě žalobce po dobu více než sedm roků), a meritorní rozsudek byl Nejvyšším soudem k dovolání zrušen právě z tohoto důvodu, představujícího vadu řízení, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je zjevné, že právě nerespektování procesních pravidel ze strany soudů je hlavní příčinou celkové délky řízení, která je v důsledku toho nepřiměřenou.

Jestliže odvolací soud tuto skutečnost při posouzení nároku žalobce na přiměřené zadostiučinění nezohlednil (§ 31a odst. 3 písm. d/ OdpŠk), je jeho posouzení žalovaného nároku neúplné a tudíž nesprávné.

Dovolání je přípustné rovněž pro posouzení otázky nemožnosti vyhovět žalobě na náhradu nemajetkové újmy uplatněné proti státu v rozsahu, v jakém nebyl nárok uplatněn v rámci předběžného projednání u žalované, neboť danou otázku posoudil odvolací soud dílem v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a dílem jde o otázku, která dosud nebyla Nejvyšším soudem v jeho rozhodovací činnosti řešena.

Podle § 14 OdpŠk nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 (odst. 1). Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu (odst. 3).

Podle § 15 odst. 2 OdpŠk domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 104 odst. 2 o. s. ř. jde-li o nedostatek podmínky řízení, který lze odstranit, učiní soud k tomu vhodná opatření. Přitom zpravidla může pokračovat v řízení, ale nesmí rozhodnout o věci samé. Nezdaří-li se nedostatek podmínky řízení odstranit, řízení zastaví.

Nebyl-li nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení podle § 31a OdpŠk předběžně projednán u příslušného úřadu, je třeba tento nedostatek podmínky řízení řešit postupem podle ustanovení § 104 odst. 2 o. s. ř. a nedojde-li k jeho odstranění aktivitou žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1529/2011) řízení zastavit a věc postoupit příslušnému úřadu k předběžnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze

dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1891/2007, uveřejněný pod č. 11/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Výjimku z tohoto pravidla představuje situace, kdy soud prvního stupně nesplnění uvedené podmínky řízení včas nerozpoznal, žaloba obsahující požadavek na zaplacení peněžitého zadostiučinění byla doručena úřadu, u něhož měl být nárok předběžně projednán, uplynula lhůta šesti měsíců podle § 15 odst. 2 OdpŠk, v níž uplatněný nárok nebyl uspokojen, a příslušný úřad dal najevo, že jej uspokojit nehodlá. Za této situace by zastavení řízení nemohlo naplnit účel sledovaný ustanovením § 14 OdpŠk, bylo by zcela formální a odporovalo by zásadám rychlosti a hospodárnosti soudního řízení. V daném případě tedy lze výjimečně od požadavku předběžného projednání nároku upustit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. 25 Cdo 737/2008 nebo také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009). Názor odvolacího soudu, že absence předběžného projednání části nároku žalobce v části požadavku na zaplacení částky 159.200,- Kč, který se na žalovanou obrátil se svým nárokem na poskytnutí zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč a žalobu proti žalované podal ohledně stejně skutkově vymezeného nároku na částku 259.200,- Kč, je tedy nesprávný.

Druhou výjimku z uvedeného pravidla představuje právě projednávaná věc, kdy ze stejných důvodů, jaké jsou výše vysvětleny, neodpovídá účelu § 14 OdpŠk, aby bylo zastaveno řízení v části, ve které žalovaný nárok přesahuje svou výši nárok uplatněný v rámci předběžného projednání v situaci, kdy žalovaná dala jasně najevo, že jej (vůbec) uspokojit nehodlá. Za takové situace je třeba uzavřít, že požadavek na předběžné projednání podle § 14 odst. 3 OdpŠk byl splněn ve vztahu k celé výši žalobou uplatněného nároku a postup podle § 104 odst. 2 o. s. ř. ohledně částky požadované navíc oproti částce uplatněné v rámci předběžného projednání není namístě.

Dovolací soud neshledal vady řízení uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., ani jiné vady, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Namítá-li žalobce vadu řízení spočívající ve vyloučení předsedkyně senátu soudu prvního stupně JUDr. J. D. z projednání této věci z důvodu, že předmětem řízení bylo posouzení nesprávného úředního postupu Okresního soudu v Karviné, není jeho námitka důvodná a tato vada, představující též zmatečnostní důvod podle § 229 odst. 1 písm. e) o. s. ř., nebyla dovolacím soudem shledána.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 o. s. ř. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům lze mít pochybnost o jejich nepodjatosti.

Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci. Tak je tomu v případě, kdy soudce sám by byl účastníkem řízení, ať na straně žalobce či na straně žalovaného, nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech (např. kdyby jinak mohl být vedlejším účastníkem). Vyloučen je také soudce, který získal o věci poznatky jiným způsobem, než z dokazování při jednání (např. jako svědek vnímal skutečnosti, které jsou předmětem dokazování). Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem (srov. § 116 obč. zák.), jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak nepřátelský. V úvahu přichází i vztah ekonomické závislosti, např. v souvislosti s vědeckou či jinou publikační činností soudce, v souvislosti se správou vlastního majetku soudce apod.

Pouhá skutečnost, že je soudem projednávaná věc náhrady nemajetkové újmy, která měla být způsobena nesprávným úředním postupem téhož soudu v jiné věci, hypotézu právní normy § 14 odst. 1 o. s. ř. nenaplnuje (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. 31 Nd 209/2009, uveřejněné pod č. 65/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Poměr soudce k věci

zakládající pochybnosti o jeho nepodjatosti by mohl být, za okolností v tomto řízení nastalých, naplněn například tehdy, měl-li by tentýž soudce projednat žalobu na náhradu nemajetkové újmy nebo škody, která měla být způsobena jeho vlastním postupem v posuzovaném řízení, popř. postupem jiného soudce či soudkyně, ke kterým by byl vyřizující soudce ve vztahu osoby blízké. Existenci takových okolností však žalobce v projednávané věci netvrdil.

Protože je právní posouzení odvolacím soudem nesprávné stran kritéria postupu orgánů veřejné moci v posuzovaném řízení, zrušil Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o. s. ř.). Jelikož se důvod zrušení rozsudku odvolacího soudu týkal též rozsudku soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud podle § 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř. také výrok rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla žaloba zamítnuta do částky 191.200,- Kč a v navazujícím výroku o náhradě nákladů řízení, a podlé téhož ustanovení vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušeni řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)